

Arrest

nr. 213 006 van 27 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 maart 2017, tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“

In uitvoering van artikel 26/1 §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het

koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: F.

Voorna(a)m(en): G. A.

Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: 01.01.1971

Geboorteplaats: Kaboel

Identificatienummer in het Rijksregister: 3 071000209575

Verblijvende te/ verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Er zijn redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 11 §1 eerste lid, 3° en artikel 3, eerste lid, 7° van de wet van 15.12.1980 die een weigering van het verblijf van betrokkene rechtvaardigen.

Op 19.10.07 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 29.12.2011 besliste het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot: "Uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus" wegens de aanwezigheid van ernstige redenen om aan te nemen dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig misdrijf. Het feit dat de asielpcedure vier jaar en twee maanden geduurd heeft, geeft betrokkene niet de mogelijkheid beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Gezinshereniging kan hem niet toegekend worden omwille van de ernstige feiten die hij in zijn land van herkomst heeft begaan en die tot een uitsluiting hebben geleid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Deze uitsluitingsclausule streeft ernaar om te voorkomen dat mensen profijt zouden trekken van de gebreken van het internationaal strafrecht om zo een internationale bescherming te krijgen wanneer er eigenlijk ernstige redenen zijn om te vermoeden dat ze een van de misdaden begaan hebben die vermeld worden in het artikel 1 sectie F van de Conventie van Genève van 28.07.1951.

Er dient opgemerkt te worden dat hoewel de feiten van openbare orde niet in België begaan werden, de ernst van de feiten toch wel vast staat. Volgens de verklaringen die betrokkene en zijn familieleden aflegden in het kader van hun asielpcedure gaat het om tweevoudige moord met voorbedachte rade, nadat twee familieleden van betrokkene om het leven werden gebracht. Het CGVS concludeert: "dat u doelbewust en met volheid van verstand enkele dagen na de moord op uw verwanten op stap ging om gewapenderhand wraak te nemen (...).

Hierbij werden twee personen gedood." Het is deze tweevoudige moord die de aanleiding was tot de vlucht uit Afghanistan van de volledige familie, uit angst voorde volgende stap in het proces van weerwraak. Het feit dat deze tweevoudige moord 18 jaar geleden gebeurde in de Afgaanse context van bloedwraak doet niets af aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die doelbewust en met volheid van verstand twee mensen om het leven bracht. Deze beslissing van betrokkene is de rechtstreekse oorzaak van het feit dat hij en zijn familie hun land van oorsprong moesten ontvluchten. We stellen dus vast dat betrokkene zelfde volle verantwoordelijkheid draagt voorde situatie waarin hij en zijn familie zich momenteel bevinden. Zijn gedrag van nu weegt niet op tegen de ernst van de gepleegde feiten en zijn verantwoordelijkheid daarvoor.

Het feit dat betrokkene niet heeft teruggedeinsd voor een dubbele moord houdt in dat hij nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en haalt hij aan dat zijn familie niet mee terug kan naar het land van herkomst, daar zij allen erkend zijn als vluchteling. Betrokkene heeft inderdaad een gezinsleven in België. Deze beslissing gaat echter niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten daar het CGVS in zijn beslissing d.d. 28.12.2011 duidelijk maakte dat "u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen". Artikel 8 EVRM wordt in dit geval niet geschonden daar betrokkene geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Betrokkene heeft vier kinderen die in België geboren zijn en werd vergezeld door zijn vijf andere kinderen bij zijn aankomst in België in 2007. De echtgenote van betrokkene werd erkend als vluchteling door het CGVS op datum van 28.12.2011 en de kinderen volgden het statuut van hun moederen bouwden hier een verblijf uit De stukken in het administratief dossier van het gezin tonen aan dat de kinderen allen

schoollopen en goede resultaten behalen en dat ze ook deelnemen aan verschillende sportieve activiteiten. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij zich schuldig gemaakt heeft aan tweevoudige moord met voorbedachten rade. Uit de beslissing van het CGVS blijkt duidelijk dat betrokkene zich in de loop van zijn asielpcedure bewust werd van het bestaan van de uitsluitingsclausule en dat hij zijn verklaringen drastisch wijzigde. Uit de beslissing van het CGVS d.d 28.12.2011 bleek dat: "U laat plots uitschijnen dat u niet van plan was wraak te nemen maar dat u louter uit zelfverdediging heeft gehandeld". Het CGVS stelt verder: "het heeft er dan ook alle schijn van dat u zich na verloop van tijd bewust bent geworden van het bestaan van een uitsluitingsclausule en dat u om die reden ontkent dat u de intentie had om wraak te nemen". Echter; het CGVS concludeert dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig niet-politiek misdrijf en dat dit bevestigd wordt door de verklaringen van de beide vrouwen van betrokkene en van zijn familieleden tijdens hun asielpcedure in het Verenigd Koninkrijk. We stellen dus vast dat betrokkene 18 jaar geleden doelbewust twee personen om het leven bracht, binnen het specifieke kader van de Afghaanse bloedwraak, wat de directe aanleiding was voor de vlucht van de familie uit het land van oorsprong. Het feit dat deze tweevoudige moord 18 jaar geleden gebeurde in de Afghaanse context van bloedwraak doet niets af aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die doelbewust en met volheid van verstand twee mensen om het leven bracht. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij en zijn familie zich momenteel bevinden. De privé-belangen die hij kan doen gelden, zijn hieraan onderschikt omwille van de ernst van de gepleegde feiten. Bovendien houdt huidige beslissing geen verwijderingsmaatregel in waardoor betrokkene dus niet gescheiden wordt van zijn gezin. Het betoog van verzoekende partij betreffende artikel 8 EVRM is dan ook niet dienstig daar huidige beslissing niet tot gevolg heeft to verzoekende partij en zijn gezin van elkaar gescheiden zullen worden.

Het feit dat de kinderen van betrokkene hier naar school gaan, weegt niet op tegen de zeer zware feiten die betrokkene destijds pleegde en op basis waartvan hij nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving.

De kinderen volgen immers allemaal het gunstige verblijfsstatuut van hun moeder en zijn gemachtigd tot een onbeperkt verblijf in het Rijk. De scholing van de kinderen komt op geen enkel manier in het gedrang. Betrokkene toont niet aan dat het hoger belang van zijn kinderen in het gedrang komen omdat hij niet over een verblijfstitel beschikt. Integendeel, uit de voorgelegde getuigenverklaringen in het dossier blijkt duidelijk dat de kinderen gemotiveerde, attente leerlingen zijn die heel veel in hun mars hebben en dat ze deelnemen aan verschillende sportieve activiteiten en dat hun ontwikkeling op geen enkele wijze geremd wordt Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een element dat opweegt tegen de gepleegde feiten om betrokkene desondanks een verblijfsrecht te verlenen. Bovendien houdt de huidige beslissing geen verwijderingsmaatregel in waardoor het ingeroepen artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag niet geschonden wordt.

Sedert de aanvraag van betrokkene zijn geen nieuwe elementen in het dossier aanwezig die alsnog opwegen tegen de gepleegde feiten van openbare orde.

Betrokkene heeft in juli 2016 een nieuwe asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag wordt behandeld door de bevoegde instantie en staat los van deze beslissing."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10 juncto artikel 12bis, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag.

De verzoekende partij licht het eerste middel als volgt toe:

"4.1. EERSTE MIDDEL

- SCHENDING VAN ARTIKEL 10 J. 12BIS, § 1 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980;
- SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT;
- SCHENDING VAN HET VERTROUWENSBEGINSEL;
- SCHENDING VAN HET BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 1 F VAN HET VLUCHTELINGENVERDRAG.

VERBLIJFSRECHT – UITSLUITINGSCLAUSULE

Verwerende partij heeft de aanvraag voor toelating tot verblijf van verzoekende partij geweigerd omdat hij door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming.

Verwerende partij is hierdoor van mening dat verzoekende partij geen beroep kan doen op een verblijfsrecht.

Verwerende partij stelt zelf dat dit een inmenging inhoudt op art. 8 EVRM nu verzoekende partij zijn gezin en kinderen hier een erkenning als vluchteling hebben gegeven.

Verwerende partij kan echter verzoekende partij niet zomaar automatisch uitsluiten van een verblijfsrecht op basis van het feit dat op hem de uitsluitingsclausule werd toegepast. De uitsluitingsclausule dient restrictief te worden geïnterpreteerd:

As with any exception to human rights guarantees, and given the possible serious consequences for the individual, the exclusion clauses enumerated in Article 1F should always be interpreted in a restrictive manner and applied with utmost caution, and in the light of the overriding humanitarian character of the 1951 Convention.”

(...)“The purpose of Article 1F was recognized by the travaux préparatoires as being twofold: firstly, to deny the benefits of refugee status to certain persons who would otherwise qualify as refugees but who are undeserving of such benefits as there are “serious reasons for considering” that they committed heinous acts or serious common crimes; and secondly, to ensure that such persons do not misuse the institution of asylum in order to avoid being held legally accountable for their acts. This provision is therefore intended to protect the integrity of the institution of asylum, and should be applied “scrupulously”, as repeatedly stated by the Executive Committee.”

(stuk 4, UNHCR Statement on Article 1F of the 1951 Convention, 16 juli 2009, te consulteren op <http://www.unhcr.org/protection/operations/4a5edac09/unhcr-statement-article-1f-1951-convention.html?query=Article%201F%20of%20the%201951%20Convention>, de verzoekende partij zet vet)

Aangezien de uitsluitingsclausule op een uiterst restrictieve wijze dient geïnterpreteerd te worden, is het geheel verkeerd deze uitsluitingsclausule aan te wenden in het kader van een geheel verschillende procedure, zijnde de aanvraag tot gezinshereniging.

Het UNHCR bepaalt bovendien uitdrukkelijk dat een persoon die niet kan genieten van internationale bescherming, zijnde de vluchtelingenstatus, wel kan beschermd worden tegen een terugkeer naar hun land van herkomst waar hij in gevaar is voor slechte behandeling.

“An excluded individual may still be protected against return to a country where he or she is at risk of ill-treatment by virtue of other international instruments. For example, the 1984 Convention Against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment absolutely prohibits the return of an individual to a country where there is a risk that he or she will be subjected to torture. Other international and regional human rights instruments contain similar provisions.”

(stuk 5, UNHCR's GUIDELINES ON INTERNATIONAL PROTECTION: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003, verzoeker zet vet)

In het licht van de richtlijnen van de UNHCR aangaande de uitsluitingsclausule, dient dan ook geconcludeerd te worden dat de toepassing van de uitsluitingsclausule in het kader van een procedure tot gezinshereniging uitgesloten is.

Het betreft een uitsluitingsclausule van de vluchtelingenstatus, aldus dient voor andere procedures een afweging gemaakt te worden van alle factoren die meespelen. Zo mogen bijvoorbeeld oorlogsmisdadigers niet naar hun land worden teruggestuurd indien zij zouden worden blootgesteld aan foltering en doodstraf (stuk 3).

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij niet kan terugkeren: de familie is erkend als vluchteling (stuk 21) en aangaande verzoekende partij wordt ook aanvaard dat hij bloot zou gesteld worden aan een schending van art. 2 of art. 3 EVRM bij een terugkeer (stuk 3).

Gezien een afweging dient te worden gemaakt van alle factoren, kan verzoekende partij wel degelijk zijn gezinssituatie, zijn integratie in de Belgische maatschappij en zijn langdurig verblijf op ons grondgebied aanhalen en dienen deze op hun waarde beoordeeld te worden. Immers, zoals gezegd, kan een uitsluiting niet automatisch betekenen dat men geen verblijfsrecht op andere gronden zou kunnen bekomen.

Zo dient eveneens rekening gehouden te worden met de invloed die een bepaalde beslissing kan hebben op het gezinsleven en de minderjarige kinderen van verzoekende partij (schending van artikel 8 EVRM).

“Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen.”

(arrest RvV nr. 148 742 van 29 juni 2015 in de zaak RvV X / VIII en arrest RvV nr. 170 460 van 23 juni 2016 in de zaak RvV X / IX)

Dat de verzoekende partij een ernstig misdrijf zou hebben gepleegd in zijn land van herkomst kan aldus niet in overweging genomen worden teneinde de aanvraag voor toelating tot verblijf te weigeren, voor zover niet is aangetoond dat de verzoekende partij op heden een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij op geen enkele manier het actuele gevaar voor de openbare orde in hoofde van de verzoekende partij aantoonde. De verzoekende partij kwam hier nog nooit in aanraking met politie of gerecht.

Verzoekende partij geeft daarentegen blijk van allerminst een gevaar te vormen voor de openbare orde. Dit blijkt eveneens uit de verregaande integratie van verzoekende partij.

Zo behaalde verzoekende partij niet alleen een certificaat van competentie van ‘het basisniveau van Nederlands als tweede taal’ (stuk 8), maar legt hij ook verscheidene deelcertificaten voor na het succesvol afronden van modules ‘Alfabetisering Nederlands tweede taal’ (stuk 7). Verzoekende partij heeft zich eveneens aangemeld voor een inburgeringstraject (stuk 9), een cursus ‘Leren leren’ (stuk 10) en een cursus ‘Voorbereiding theoretisch rijexamen’ (stuk 11).

Steunpunt Vluchtelingen Roeselare, een vrijwilligersorganisatie die zich inzet voor asielzoekers en vluchtelingen, prijst verzoekende partij zijn Nederlandse taalkennis en zijn sterke capaciteiten om deel uit te maken van de Belgische samenleving:

“G. verblijft reeds geruime tijd in België. Hij woont hier samen met zijn vrouw en kinderen. Zij hebben een verblijfsstatuut maar voor G. is dit nog steeds niet toegekend. Hij studeerde Nederlands en spreekt het meer dan behoorlijk.

(...) We hebben G. leren kennen als een zeer sociaal mens, die heel wat in zijn mars heeft maar tot nu toe nog geen kans kreeg om echt deel uit te maken van onze samenleving.”

(stuk 12, Verklaring van Steunpunt Vluchtelingen Roeselare dd. 5 december 2016, verzoekende partij zet vet)

Verzoekende partij wenst ook te wijzen op de talrijke sociale activiteiten waaraan hij deelneemt met zijn gezin en vrienden. Dit toont verzoekende partij aan de hand van vele foto's van familiefeesten en daguitstappen met de kinderen (stuk 20).

Er is sprake van een zeer hechte band tussen de heer G. A. F. en zijn gezin. Zijn gehele familie- en gezinsleven speelt zich in België af.

Daarnaast dient het vermeende misdrijf die de verzoekende partij in zijn land van herkomst heeft gepleegd in zijn context geplaatst worden: de vader en twee broers van de verzoekende partij werden vermoord door medestanders van Qari Basir. Bij een navolgend incident lieten twee personen van Qari Basirs familie het leven.

Verwerende partij besluit in de bestreden beslissing dat het feit dat de kinderen van betrokkene van verzoekende partij in België naar school gaan, niet op wegen tegen de zeer zware feiten die betrokkene destijds pleegde en op basis waarvan hij nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving.

Hoe verwerende partij tot de conclusie komt dat verzoekende partij nog steeds een actueel en werkelijke voldoende ernstige bedreiging vormt in de huidige samenlevingscontext in België, staat nergens in de bestreden beslissing vermeld.

De afweging die door verwerende partij gemaakt wordt, is uiterst summier. Verwerende partij meent dat verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig niet-politiek misdrijf en dat dit bevestigd wordt door de verklaringen van de beide vrouwen van betrokkene en van zijn familieleden tijdens hun asielpcedure in het Verenigd Koninkrijk. Verder argumenteert de verwerende partij dat het feit dat deze tweevoudige moord 18 jaar geleden gebeurde in de Afghaanse context van bloedwraak niets af doet aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die doelbewust en met volheid van verstand twee mensen om het leven bracht.

Verwerende partij gaat zelfs zo ver te stellen dat uitgaande van haar bovenstaande argumentatie, verzoekende partij zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij en zijn familie zich momenteel bevinden.

Hierbij gaat verwerende partij uit van verschillende verkeerde conclusies. Zo maakt zij nergens de bedenking dat de tweevoudige moord 18 jaar geleden plaats vond en dit met geen enkele gebeurtenis of gedrag van verzoekende partij in België kan gelinkt worden. Verder maakt verwerende partij in de bestreden beslissing de conclusie dat verzoekende partij beseft dat hij onder de uitsluitingsclausule valt. Echter impliceert dit niet dat verzoekende partij geen ander verblijfsrecht kan bekomen.

Verwerende partij gaat héél erg kort door de bocht door te stellen dat dat verzoekende partij de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij en zijn familie zich momenteel in bevinden.

De afweging door verwerende partij gemaakt houdt enkel de volgende zin in : “De privébelangen die hij kan doen gelden, zijn hieraan ondergeschikt omwille van de ernst van de gepleegde feiten”. De privébelangen van verzoekende partij worden nergens duidelijk uiteen gezet en werden desgevallend niet beoordeeld ten opzichte van de ernst van de gepleegde feiten 18 jaar geleden. Er wordt enkel verwezen naar het feit dat hij de volle verantwoordelijkheid draagt voor de huidige situatie.

Samengevat kan worden gesteld dat de motivering van verwerende partij hier allerm minst afdoende is. Er wordt geen rekening gehouden met het feit dat de feiten zich voordeden 18 jaar geleden in de Afghaanse context van bloedwraak. Verder vormde verzoekende partij ondertussen geen enkel gevaar voor de openbare orde in België. Het feit dat verzoekende partij onder de uitsluitingsclausule van de Vluchtelingenconventie valt, heeft verder niet tot gevolg dat verzoekende partij geen recht heeft om een andere verblijfsrecht te bekomen.

Het eerste middel is bijgevolg gegrond.

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 10, juncto 12bis, §1 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 1F van het vluchtelingenverdrag.

Verzoeker betoogt dat de uitsluitingsclausule van de vluchtelingenstatus restrictief moet worden geïnterpreteerd. Voor de andere regularisatieprocedure moet volgens hem een afweging worden gemaakt ten aanzien van alle factoren die meespelen, waaronder zijn integratie, gezinsleven en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. In de beslissing zou niet uiteen gezet worden wat de privébelangen juist zijn. Hij stelt dat hij bij terugkeer naar zijn land, zal worden blootgesteld aan foltering

en de doodstraf. Hij betoogt dat niet werd aangetoond op welke wijze hij nog een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat waar verzoeker kritiek levert op de uitsluitingsgrond voorzien in de vluchtelingenconventie en hij stelt dat die uitsluitingsgrond restrictief geïnterpreteerd dient te worden, in de bestreden beslissing de nadruk wordt gelegd op het gegeven dat verzoeker ernstige feiten heeft gepleegd in zijn land van herkomst, wat is gebleken uit zijn asielaanvraag.

Bovendien werd bij het nemen van de bestreden beslissing geen toepassing gemaakt van artikel 1F van de vluchtelingenconventie, maar wordt enkel verwezen de beslissing van 23 december 2011 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit verband. (cfr. RvV 30 juni 2016, nr. 170.950)

De bestreden beslissing is daarentegen gesteund op artikel 11, §1, eerste lid, 3° van de veemdelingenwet op grond waarvan de verwerende partij over de bevoegdheid beschikt om een "vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen (bevindt), niet het recht (te geven) het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven, wanneer die vreemdeling zich in een van de gevallen bepaald in artikel 3, 5° tot 8° bevindt." De bestreden beslissing verwijst verder naar artikel 3, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt: "wanneer hij door de Minister of diens gemachtigde geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden". Uit voormeld bepalingen blijkt geenszins dat verwerende partij niet zou mogen verwijzen naar het feit dat de aanvrager van een machtiging tot verblijf door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 1, F van de Conventie van Genève werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus (en de subsidiaire beschermingsstatus). Beide procedures zijn weliswaar gescheiden, maar bij de behandeling van een eventuele regularisatie worden alle elementen uit het dossier in rekening gebracht. Met zijn betoog aangaande de interpretatiewijze van voormeld artikel 1, F maakt de hij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing van verwerende partij in casu onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. (cfr. RvV 30 juni 2016, nr. 170.950).

Voorts motiveert verwerende partij wel degelijk waarom de feiten die zich afgespeeld hebben in Afghanistan verhinderen dat verzoeker een verblijfsmachtiging wordt gegeven en wordt er wel degelijk gewezen op het feit dat verzoeker nog steeds een actueel, werkelijk een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De beslissing luidt onder meer als volgt:

"(...) Er dient opgemerkt te worden dat hoewel de feiten van openbare rade niet in België begaan werden, de ernst van de feiten toch wel vast staat. Volgens de verklaringen die betrokkene en zijn familieleden aflegden in het kader van hun asielpcedure gaat het om tweevoudige moord met voorbedachten rade, nadat twee familieleden van betrokkene om het leven werden gebracht. Het CGVS concludeert: "dat u doelbewust en met volheid van verstand enkele dagen na de moord op uw verwanten op stap ging gewapenderhand wraakt te nemen (...). Hierbij werden twee personen gedood.". Het is deze tweevoudige moord die de aanleiding was tot de vlucht uit Afghanistan van de volledige familie, uit angst voorde volgende stap in het proces van weerwraak. Het feit dat deze tweevoudige moord 18 jaar geleden gebeurde in de Afgaanse context van bloedwraak doet niets fa aan de verantwoordelijkheid van betrokken die doelbewust en met volheid van verstand twee mensen om het leven bracht. Deze beslissing ban betrokken is de rechtstreekse oorzaak van het feit dat hij en zijn familie hun land van oorsprong moesten ontvluchten. We stellen dus vast dat betrokken zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij en zijn familie zich momentele bevinden. Zijn gedrag van nu weegt niet op tegen de ernst van de gepleegde feiten en zijn verantwoordelijkheid daarvoor.

Het feit dat betrokkene niet heeft teruggedeinsd voor een dubbele moord houdt in dat hij nog steeds een actuele, werkelijk een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving.(...)"

Gelet op de verantwoordelijkheid die verzoeker draagt voor de feiten waarvoor hij zijn land ontvlucht is en die geleid hebben tot zijn uitsluiting onder artikel 1F van de Vluchtelingenconventie oordeelt de verwerende partij dat het huidige gedrag van verzoeker niet opweegt tegen de ernst van deze feiten en zijn verantwoordelijkheid hiervoor. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat enerzijds geoordeeld werd dat het gedrag van nu niet opweegt tegen de ernst van de gepleegde feiten en zijn verantwoordelijkheid ervoor, anderzijds werd erop gewezen dat de beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, waardoor een schending van artikel 8 EVRM niet kan worden weerhouden.

Hierbij werd zowel rekening gehouden met het aangehaalde gezinsleven van verzoeker en uitdrukkelijk bevestigd dat het bestaan van een gezinsleven en van een privéleven niet betwist wordt. De beslissing stelt immers "Betrokkene heeft inderdaad een gezinsleven in België. Deze beslissing gaat echter niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten da aar het CGVS in zijn beslissing d.d.

28.12.2011 duidelijk maakte dat “u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen”(…) en “De privé-belangen die hij kan doen gelden, zijn hieraan ondergeschikt omwille van de ernst van de gepleegde feiten.” Het is niet omdat in de bestreden beslissing de privé-belangen niet nader werden genoemd, dat er hiermee geen rekening werd gehouden. Bovendien blijkt het tegengestelde uit een lezing van de beslissing en voormeld geciteerde passage. Verder werd in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de kinderen allemaal het gunstige verblijfsstatuut van hun moeder volgen en gemachtigd zijn tot een onbeperkt verblijf en dat de scholing van de kinderen op geen enkele manier in het gedrang komt.

Verzoekers verwijzing naar het UNHCR rapport van 4 september 2013 is verder niet dienstig, nu hij zelf aangeeft dat hieruit blijkt dat een persoon die niet kan genieten van internationale bescherming wel kan beschermd worden tegen een terugkeer, terwijl de thans bestreden beslissing verzoeker niet beveelt om het grondgebied te verlaten.

Uit voorgaande blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een belangenafweging heeft doorgevoerd en gemotiveerd heeft waarom het algemeen belang primeert op het privébelang van de verzoeker. In de beslissing wordt uiteengezet dat veel gewicht wordt gekend aan het door de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen toegepaste artikel 1F van de Vluchtelingenconventie. Uit het loutere feit dat de feiten 18 jaar geleden plaatsvonden, kan niet zonder meer worden afgeleid dat er geen sprake meer zou zijn voor de openbare orde. In de beslissing werd immers de nadruk gelegd op de ernst van de gepleegde feiten, met name de tweevoudige moord met voorbedachten rade.

Het feit dat in casu de nadruk wordt gelegd op de ernst van de feiten en de beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen waarin gewezen werd op het doelbewust en met volheid van verstand wraak nemen, is in overeenstemming met de door het Europees Hof van de Rechten an de Mens bepaalde Boultif-criteria¹. Het EHRM legde immers zelf reeds de nadruk op de ernst van de gepleegde feiten, terwijl het aan dit criterium tegelijk ook meer gewicht gaf dan aan de andere Boultif-criteria.² Zo oordeelde het EHRM reeds dat geen groot belang diende te worden gehecht aan de vervroegde invrijheidstelling en ging het niet in op het argument van de vreemdeling dat hij sedert lange tijd geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het EHRM oordeelde dat de praktische moeilijkheden voor de Nederlandse partner en minderjarige kinderen niet opwogen tegen de andere overwegingen.

1 EHRM, 2 augustus 2001, *Boultif v. Zwitserland*, punt 48: *In assessing the relevant criteria in such a case, the Court will consider the nature and seriousness of the offence committed by the applicant; the duration of the applicant's stay in the country from which he is going to be expelled; the time which has elapsed since the commission of the offence and the applicant's conduct during that period; the nationalities of the various persons concerned; the applicant's family situation, such as the length of the marriage; other factors revealing whether the couple lead a real and genuine family life; whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship; and whether there are children in the marriage and, if so, their age. Not least, the Court will also consider the seriousness of the difficulties which the spouse would be likely to encounter in the applicant's country of origin, although the mere fact that a person might face certain difficulties in accompanying her or his spouse cannot in itself preclude expulsion.*”

2 EHRM, 18 oktober 2006, *Üner t/ Nederland*.

3 EHRM, 23 juni 2008, *Maslov v. Oostenrijk*, punt 70: *“The Court would stress that while the criteria which emerge from its case-law and are spelled out in the Boultif and Üner judgments are meant to facilitate the application of Article 8 in expulsion cases by domestic courts, the weight to be attached to the respective criteria will inevitably vary according to the specific circumstances of each case. Moreover, it has to be borne in mind that where, as in the present case, the interference with the applicant's rights under Article 8 pursues, as a legitimate aim, the “prevention of disorder or crime” (see paragraph 67 above), the above criteria ultimately are designed to help evaluate the extent to which the applicant can be expected to cause disorder or to engage in criminal activities.”*

In een later arrest en in een gelijkaardige zaak als deze die zich in casu voordoet, wees het EHRM erop dat het gewicht dat aan één bepaald Boultif-criterium wordt toegekend, steeds afhangt van de specifieke omstandigheden van de zaak³. Meer specifiek zag het EHRM zich geconfronteerd met een mogelijke schending van artikel 8 EVRM naar aanleiding van een ongewenstverklaring op grond van artikel 1F van de Conventie van Genève, genomen door de Nederlandse autoriteiten ten aanzien van een Afghaanse burger wiens echtgenote en kinderen een verblijfsrecht hadden verkregen in Nederland. De Nederlandse overheid stelde dat de weigering van een verblijfsrecht aan de Afghaanse burger geen schending inhoudt van artikel 8 EVRM. Hoewel het niet ging om een verwijderingsmaatregel oordeelde het EHRM dat de Nederlandse autoriteiten geen onredelijke “fair balance” toets m.b.t. de individuele belangen en de belangen voor de openbare orde hebben doorgevoerd.⁴

In de beslissing wordt aangegeven dat de verwerende partij er zich wel degelijk bewust van is dat de feiten zich 18 jaar geleden voordeden in een Afghaanse context van bloedwraak, maar werd er tegelijk gemotiveerd dat dit gegeven niets afdoet aan de verantwoordelijkheid van verzoeker die doelbewust en met volheid van verstand twee mensen om het leven bracht.

Tevens werd in de bestreden beslissing erop gewezen dat uit de beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen blijkt dat verzoeker zich in de loop van zijn asielprocedure bewust werd van het bestaan van de uitsluitingsclausule en dat hij zijn verklaringen drastisch wijzigde.

Verzoeker toont niet aan als zouden de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of gesteund zijn op onjuiste feitenvindingen.

Tot slot laat verwerende partij gelden dat de stukken 12 tot en met 23 bij het verzoekschrift allen dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, terwijl de regelmatigheid van de bestreden beslissing beoordeeld wordt op grond van de stukken die voorlagen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. De verwijzing ernaar is derhalve niet dienstig.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het eerste middel is ongegrond.”

2.3. In het eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel onder meer dat de verwerende partij de aanvraag voor toelating tot verblijf geweigerd heeft omdat zij door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij vervolgt dat zij wel degelijk haar gezinssituatie, integratie in de Belgische maatschappij en haar langdurig verblijf op ons grondgebied kan aanhalen en deze op hun waarde moeten beoordeeld worden. Een uitsluiting kan volgens de verzoekende partij niet automatisch betekenen dat men geen verblijfsrecht op andere gronden zou kunnen bekomen. Volgens de verzoekende partij kan het plegen van een ernstig misdrijf in het land van herkomst niet in overweging genomen worden om de aanvraag voor toelating tot verblijf te weigeren, voor zover niet is aangetoond dat de verzoekende partij op heden een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij op geen enkele manier het actuele gevaar voor de openbare orde aantoonde. De verzoekende partij stelt dat zij hier nog nooit in aanraking kwam met politie of gerecht. Zij stelt verder dat zij daarentegen allermindst blij geeft van een gevaar te vormen voor de openbare orde. Dit blijkt volgens haar eveneens uit haar verregaande integratie. Zij haalt aan dat zij niet alleen een certificaat van competentie behaalde van 'het basisniveau van Nederlands als tweede taal' (stuk 8), maar ook verscheidene deelcertificaten voorlegt na het succesvol afronden van modules 'Alfabetisering Nederlands tweede taal' (stuk 7). Zij heeft zich eveneens aangemeld voor een inburgeringstraject (stuk 9), een cursus 'Leren leren' (stuk 10) en een cursus 'Voorbereiding theoretisch rijexamen' (stuk 11). De verzoekende partij verwijst verder naar de verklaringen van Steunpunt Vluchtelingen Roeselare, waarin men haar prijst voor haar kennis van de Nederlandse taal en haar sterke capaciteiten om deel uit te maken van de Belgische samenleving. De verzoekende partij stelt dat zij deelneemt aan talrijke sociale activiteiten. Daarnaast moet het vermeende misdrijf dat de verzoekende partij in haar land van herkomst heeft gepleegd volgens haar in zijn context geplaatst worden: de vader en twee broers van de verzoekende partij werden vermoord door medestanders van Qari Basir. Bij een navolgend incident lieten twee personen van Qari Basirs familie het leven. Hoe de verwerende partij tot de conclusie komt dat de verzoekende partij nog steeds een actueel en werkelijke voldoende ernstige bedreiging vormt in de huidige samenlevingscontext in België, staat volgens de verzoekende partij nergens in de bestreden beslissing vermeld. Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij nergens de bedenking maakt dat de tweevoudige moord 18 jaar geleden

plaatsvond en dit met geen enkele gebeurtenis of gedrag van de verzoekende partij in België kan gelinkt worden. Samengevat kan volgens de verzoekende partij worden gesteld dat de motivering van de verwerende partij hier allerm minst afdoende is. Er wordt volgens haar geen rekening gehouden met het feit dat de feiten zich voordeden 18 jaar geleden in de Afghaanse context van bloedwraak. Verder vormde de verzoekende partij ondertussen geen enkel gevaar voor de openbare orde in België.

De Raad volgt de verzoekende partij niet waar zij voorhoudt dat de verwerende partij de aanvraag om toelating tot verblijf geweigerd heeft omdat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Er wordt weliswaar verwezen naar de betreffende beslissing van het commissariaat-generaal, maar het determinerend motief van de bestreden beslissing is gegrond op de artikelen 11, eerste lid, 3° en 3, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet. De verwerende partij besliste het verblijf aan de verzoekende partij immers te weigeren omdat zij volgens de verwerende partij *“nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige dreiging vormt voor de samenleving”*. De verwerende partij verwijst wel naar de beslissing van het commissariaat-generaal waarbij de verzoekende partij werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, maar enkel in het kader van het gevaar dat de verzoekende partij volgens de verwerende partij nog zou vormen voor de Belgische openbare orde. Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal blijkt dat de verzoekende partij 18 jaar geleden in Afghanistan een dubbele moord pleegde in de context van bloedwraak. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat het feit dat betrokkene niet heeft teruggedeinsd voor een dubbele moord inhoudt dat hij nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 11, § 1, eerste lid, 3° en 3, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet.

Artikel 11, § 1, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven:

(...)

3° met uitzondering van afwijkingen, die worden bepaald bij een internationaal verdrag, bevindt de vreemdeling zich in een van de gevallen bepaald in artikel 3, 5° tot 8°, of hij lijdt aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet;”

Artikel 3, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

7° wanneer hij door de Minister of diens gemachtigde geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden;”

Uit deze bepalingen blijkt dat de gemachtigde de mogelijkheid heeft om te beslissen dat de verzoekende partij niet het recht heeft te verblijven in het Rijk, indien zij wordt geacht de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden. Als de verwerende partij toepassing wil maken van deze bepalingen moet dan ook duidelijk zijn dat de verzoekende partij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

De kernvraag is in casu of de verwerende partij al dan niet op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat uit de ernst van de gepleegde feiten van 18 jaar geleden in Afghanistan blijkt dat de verzoekende partij nu nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige dreiging vormt voor de samenleving.

Artikel 11 van de vreemdelingenwet waarnaar de bestreden beslissing verwijst vormt onmiskenbaar de omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2003/86. Naast een onrechtstreekse verwijzing naar artikel 6 van de Richtlijn 2003/86, bevat de bestreden beslissing een meer rechtstreekse verwijzing naar artikel 12, lid 2 van de (oude) richtlijn 2004/83/EG. Deze richtlijn werd ondertussen vervangen door de richtlijn

2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Onderhavige zaak heeft dus betrekking op de verhouding tussen een beslissing tot uitsluiting zoals bedoeld in artikel 12, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn en een maatregel die gestoeld is op redenen van openbare orde of openbare veiligheid zoals bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2003/86.

Het Hof van Justitie heeft in een arrest (HvJ 2 mei 2018 (GK), gevoegde zaken C-331/16 en 366/16) met betrekking tot de toepassing van artikel 27, lid 2 van de burgerschapsrichtlijn gesteld dat dit artikel aldus moet worden uitgelegd dat, wanneer ten aanzien van een burger van de Europese Unie of een onderdaan van een derde land, familielid van een dergelijke burger, die de toekenning van een recht van verblijf op het grondgebied van een lidstaat aanvraagt, in het verleden een besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus is gegeven krachtens artikel 1, afdeling F, van het Vluchtelingenverdrag, of krachtens artikel 12, lid 2, van de Kwalificatierichtlijn, de bevoegde autoriteiten van die staat op grond daarvan niet automatisch mogen oordelen dat de loutere aanwezigheid van de betrokkene op dat grondgebied, ongeacht of er gevaar voor recidive bestaat, een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de vaststelling van maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid kan rechtvaardigen

Het bestaan van een dergelijke bedreiging moet volgens het HvJ worden vastgesteld op basis van een beoordeling door de bevoegde instanties van het gastland van het persoonlijke gedrag van de betrokken persoon, waarbij rekening moet worden gehouden met de vaststellingen in het besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en met de daaraan ten grondslag liggende aspecten, inzonderheid de aard en de ernst van de aan de betrokkene verweten misdrijven of gedragingen, de mate waarin hij persoonlijk betrokken was bij die misdrijven of gedragingen, het eventuele bestaan van gronden voor uitsluiting van zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid en het al dan niet bestaan van een strafrechtelijke veroordeling. Bij die globale beoordeling moet ook in aanmerking worden genomen hoeveel tijd verstreken is sinds het plegen van de misdrijven of handelingen en hoe de betrokkene zich nadien heeft gedragen, met name om uit te maken of uit dat gedrag blijkt dat de betrokkene nog steeds een houding aanneemt die de in de artikelen 2 en 3 VEU bedoelde fundamentele waarden aantast en dat daardoor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking zouden kunnen worden verstoord. De enkele omstandigheid dat het vroegere gedrag van die betrokken persoon zich heeft voorgedaan in de specifieke historische en maatschappelijke context van zijn land van herkomst, die zich niet opnieuw zal voordoen in het gastland, staat aan die vaststelling niet in de weg. Overeenkomstig het evenredigheidsbeginsel moeten de bevoegde instanties van het gastland voorts de bescherming van het betrokken fundamentele belang van de samenleving afwegen tegen de belangen van de betrokken persoon met betrekking tot de uitoefening van zijn vrijheid van verkeer en van verblijf als burger van de Unie en zijn recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven.

Indien de Raad toepassing maakt van een internrechtelijke bepaling die de omzetting vormt van een of meerdere artikelen uit een richtlijn, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het HvJ. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het HvJ op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het HvJ krachtens de hem bij artikel 267 VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, Kühne & Heitz NV, nr. C-453/00, § 21).

In de bestreden beslissing wordt meermaals verwezen naar de uitsluitingsclausule en wordt aangegeven dat het feit dat de tweevoudige moord 18 jaar geleden gebeurde in de Afgaanse context van bloedwraak niets afdoet aan de verantwoordelijkheid van de betrokkene die doelbewust en met volheid van verstand twee mensen om het leven bracht, alsook dat hij de volle verantwoordelijkheid draagt voor zijn situatie en dat het feit dat hij niet teruggedeinsd heeft voor een dubbele moord inhoudt dat hij nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving.

De Raad merkt op dat het meermaals poneren dat een uitsluiting op grond van 1 F van het Vluchtelingenverdrag en het feit dat hij de feiten met volheid van verstand heeft uitgevoerd en de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie niet in overeenstemming is met de door het HvJ vereiste individuele beoordeling.

Uit het arrest van het HvJ blijkt immers dat onder andere zou moeten worden nagegaan of de verzoekende partij voor de feiten, die tot de uitsluiting hebben geleid, al dan niet strafrechtelijk werd veroordeeld, hoeveel tijd verstreken is sinds het vermoede plegen van de misdrijven of handelingen, hoe de betrokkene zich nadien heeft gedragen, en of zij thans nog een houding aanneemt die bepaalde fundamentele waarden zou kunnen aantasten. Het is immers slechts na een dergelijk onderzoek, zo blijkt uit het arrest van het HvJ, dat een correcte inschatting kan worden gemaakt van de redenen van openbare orde of nationale veiligheid die aanleiding kunnen geven tot een weigering van het verblijfsrecht, aangezien die redenen *“gebaseerd (dienen te) zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene”* waaruit *“een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving”* uitgaat.

Hierbij dient te worden aangestipt dat de integratie van de verzoekende partij en haar gezin niet wordt betwist door de verwerende partij en deze blijkt eveneens uit de stukken van het administratief dossier. Nergens blijkt dat de verzoekende partij bovendien op enige wijze de openbare orde in België verstoord heeft. Dit wordt door de verwerende partij evenmin betwist. De verzoekende partij deed op 19 oktober 2007 haar eerste asielaanvraag en is dus al meer dan elf jaar in België. De Raad merkt op dat de Boultif criteria waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen naar verwijst in casu niet van toepassing zijn. In casu is er immers geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij omdat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. De zogenaamde Boultif-criteria moeten de nationale overheden leiden in het maken van een redelijke belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Aangezien er in casu geen schending van artikel 8 van het EVRM aan de orde kan zijn omdat er geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven aan de verzoekende partij, is het betoog van de verwerende partij met betrekking tot de Boultif-criteria dan ook niet aan de orde.

De verzoekende partij wijst in casu op het feit dat de feiten dateren van 18 jaar geleden en dat ze plaatsvonden in een context van bloedwraak waarbij eerst de vader en twee broers van de verzoekende partij werden vermoord door medestanders van Qari Basir. De verwerende partij betwist deze gegevens niet. De verzoekende partij wijst verder op haar verregaande integratie in België, die bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier. De verwerende partij betwist ook evenmin dat de verzoekende partij nog nooit de Belgische openbare orde heeft geschonden.

De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat hoewel de feiten van openbare orde niet in België begaan werden, de ernst van de feiten toch wel vast staat. Het zou gaan om tweevoudige moord met voorbedachten rade, nadat twee familieleden van betrokkene om het leven werden gebracht. Het feit dat betrokkene niet heeft teruggedeinsd voor een dubbele moord houdt volgens de verwerende partij in dat hij nog steeds een actuele, werkelijk een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. De verwerende partij wijst op de verantwoordelijkheid die de verzoekende partij draagt voor de feiten waarvoor zij haar land ontvlucht is en die geleid hebben tot haar uitsluiting onder artikel 1 F van de Vluchtelingenconventie. Zij oordeelt dat het huidige gedrag van de verzoekende partij niet opweegt tegen de ernst van deze feiten en haar verantwoordelijkheid hiervoor.

Rekening houdend met de zeer lange periode van 18 jaar die verstreken is sinds de feiten, de zeer specifieke context van de feiten die werden gepleegd in het kader van bloedwraak onmiddellijk nadat de vader en twee broers van de verzoekende partij werden omgebracht, de verregaande integratie van de verzoekende partij en haar tot op heden onberispelijk gedrag in België, acht de Raad het kennelijk onredelijk van de verwerende partij om enkel op grond van de ernst van de feiten te oordelen dat de verzoekende partij nu nog geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden. Het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde blijkt niet uit de gegevens van het dossier. De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht dan ook aannemelijk.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 maart 2017, tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU